

det ærede Medlem jo angav, og for disse 8 Millioners Vedkommende gælder det Forbehold, som er taget i Loven af 1870 om en eventuel Inddragning i Statsklassen. Det forekommer mig altsaa, at det ærede Medlem utvivlsomt har Ret i, at der ikke kan blive Spørgsmaal om at udbede som Bonus noget af dette Overskud; deri er jeg altsaa fuldstændig enig med det ærede Medlem; og jeg vil dog noget tvivle om, at man til nogen Tid, selv om man har bundet sig ved vedvarende Regler for Bonus, skulde ville forgrube sig paa det Overskud, som skyldes Fortiden, til Uddeling af Bonus til de nuværende Interessenter. Det er en Selvfølge, at de Interessenter, der endnu ere i Anstalten hidrørende fra Tiden før 1842, idet de ere overgaaede fra de ældre Anstalter til den nuværende, ogsaa have Andel i Bonus; og det er ogsaa en Selvfølge, at den Bonusandel, der tilkommer dem, skrives særlig de ældre Fond til Last; men ud over det kan jeg ikke slette, at der kan være nogen rimelig Grund til at ville udbede som Bonus noget af det, som er opsamlet fra Fortiden. Ærede Medlemmer, som jeg antager have gjort sig bekendte gennem Ministerialtidende med Opgørelserne for Perioden 1885—90, ville jo maalkene lagt Mærke til, at der ogsaa findes i denne Opgørelse særligt opgjort, hvor meget af de 15½ Million, der skyldes hver af de tre forskellige Anstalter. Ærede Medlemmer ville saa have bemærket, at der skyldes den ældste Anstalt, nemlig Livsforfkringsanstalten i København, en Andel i Overskuddet af 2,105,000 Kr., at Livrente- og Forsørgelsesanstalten af 1842 træder frem med et Overskud af 10,800,000 Kr., og at kun omtrent 2½ Mill. af de 15½ Mill. skyldes Livsforfkringsanstalten fra 1870. Det vilde altsaa dog i mine Tanker være temmelig meningsløst, om disse store Overskud, der skyldes de gamle Anstalter, skulde forbruges til at forrige Bonus til de Interessenter, der jo dog allerede for en større Del og efterhaanden mere og mere høre ind under Anstalten fra 1870. Jeg har endnu ikke villet gøre noget for i Henhold til § 21 i Loven af 1870 at foretage nogen Inddragning af denne betydelige, opsamlede Fond af 8 Mill.; jeg har ikke fundet, at der var tilstrækkelig Grund til at formindste den Garantifond, som nu hviler i Anstalten. Og det maa jo desuden ogsaa erindres, at da Staten er Garant for det hele, vilde det at gøre Sikkerhedsfonden, Reserverfonden utilstrækkelig til at dække, hvad der under uheldige Forhold maatte formindste Anstal-

tens Formue og eventuelt bringe Anstalten Underkud, kun sige det samme, som at Staten, som garanterer, kommer til at dække Resten. Jeg ser altsaa ikke, at der har været nogen tilstrækkelig Grund til at fremkomme allerede nu med Forslag om at formindste denne Reserverfond, som, om jeg maa bruge det Udtryk — jeg vil ikke sige, at det passer fuldstændigt, men man kunde i alt Fald tilnærmelsesvis udtrykke det saaledes — er laant den ny Anstalt fra de gamle Anstalter. Jeg har ikke fundet tilstrækkelig Grund til at formindste dette Overskud, men jeg vilde finde det aldeles utilstedeligt at formindste det ved Uddeling af Bonus til Interessenterne. Jeg tror altsaa, at det ærede Medlem paa det Punkt er i fuldstændig Overensstemmelse med mig.

Derfor man kom til en saadan Bonusuddeling ved Statsanstalten, en Bonusuddeling, som ikke blot svarede til, hvad de nuværende Interessenter i Virkeligheden selv have betalt mere, end der var ligefrem fornuddent, men saa rigelig, at man endogsaa uddelte det, som skyldtes andre Interessenter, som ere forvundne for lang Tid siden, altsaa det Overskud, der er opsparet fra tidligere Tider, saa giver jeg det ærede Medlem Ret i, at saa vilde det se betænkelig ud for de private Anstalter her i Landet med Hensyn til at holde Konkurrencen, og de Anstalter, som det ærede Medlem betegnede vistnok med fuld Føje som hæderlige private danske Forsikringselskaber. Det er vel muligt, at endogsaa en overvættens rundelig Bonusuddeling fra Statsanstaltens Side ikke vilde hindre de fremmede Selskaber i, gennem deres meget virksomme Agenter, alligevel at staffe sig mange Interessenter her i Landet, og det kunde man jo kun beklage, naar man ser hen til, at i Virkeligheden er allerede nu Anstalten af 1870 en saa billig Forsikringsanstalt, i alt Fald for de fleste Forsikringer, som nogen, der bydes, ikke at tale om, at en rigelig Bonusuddeling skulde gøre den endnu fordelagtigere. Men selv om den ikke var billigere end de andre, byder den en ubetinget Fordel frem for de andre, og det er den absolute Sikkerhed, idet den foruden sine store Fonds har Statsgaranti, som de andre ikke have, og tillige byder Interessenterne den store Fordel, at ethvert Mellemværende mellem dem og den Anstalt, hvori de have forfikkret sig, afgøre de herhjemme, i Stedet for at skulle have med fremmede og med fremmed Ret at bestille.

Det ærede 4de Medlem for 1ste Kred (Det. Hansen) forbeholdt sig til paafølgende Forhandlinger at komme frem med yderligere